

PHẦN 2

Vừa đi học về, thấy ông Bằng trong sân nhà, Phương Giao mừng rỡ, chạy nhanh vào:

- Bác? Bác mới về.

Ông Bằng cười âu yếm:

- Bác về hồi sáng. Món bánh này, chị bếp nói cháu làm cho bác hả?

- Dạ ăn có ngon không bác?

- Ngon lắm! Có cháu trong nhà này, những gì cháu làm, bác điều vừa ý cả.

Câu nói khen tặng của ông Bằng khiến Phương Giao đưa mắt liếc Hoài Vũ. Anh đang ăn bánh lan do cô làm, sáng nay anh ta quát nạt làm cô phải khóc, trông mặt anh ta đến đáng ghét.

- Ngồi đi cháu!

Ông Bằng trở vào chiếc ghế đối diện bảo Phương Giao ngồi. Cô mỉm cười:

- Bác dùng bánh đi, cháu đi thay quần áo đã.

- Ồ. Ráng học nghen cháu. Ông thầy dạy toán khen cháu thông minh lắm.

- Dạ.

Phương Giao bước nhanh vào trong, lòng cô nhẹ nhõm, vì ông Bằng đã về. Chưa kịp cất cặp học, Phương Giao vội đi tìm con Mi-na.

Cô gọi khẽ:

- Mi-na, cưng đâu rồi? Mi-na.

Một thân hình bé loắt choắt chạy ra, nó cắm vào chân Phương Giao nghịch ngợm. Phương Giao bỏ cái cặp học sang bên, bế nó lên, cô âu yếm vuốt lên lớp lông mượt.

- Sáng nay, cưng có đau lắm không? Lần sau đừng có nghịch phá cắn đồ của anh Vũ nữa nghen, bị đòn đau lắm cưng.

Phương Giao âu yếm hôn lên chóp mũi nó, cô rừ rì nói chuyện như với một người bạn thân thiết. Cô không thấy Hoàn Vũ đi lên, anh nhìn cách Phương Giao hôn con chó mà phát tởm.

- Này!

Phương Giao giật bắn người nhìn lên, dù ghét Hoàn Vũ, cô cũng cố dịu dàng:

- Dạ, anh Vũ gọi em?

- Tôi gọi cô, chứ chẳng lẽ gọi con chó. Tôi đâu có điên hay bị tởc kê mà đi nói chuyện với chó. Tay cô ẵm chó, người đầy lông chó hôi hám, làm ơn tắm rửa sạch sẽ trước khi xuống phòng ăn. Có cô với con chó thôi mà làm lộn tung phèo hết lên. Liệu mà giữ và dạy nó, không thôi, tôi đập nó chết tươi à.

Hoàn Vũ bỏ lên phòng, Phương Giao bặm môi tức tối nhìn theo. Đồ độc ác! Đồ máu lạnh! Nhưng chỉ một lát sau, Phương Giao vui ngay. Ông Bằng đi Hà Nội về mua cho cô nào áo len, bao tay, nón, bánh cốm và cả ô mai mơ nữa. Chưa có ai cho cô nhiều món quà giá trị như thế. Bác Bằng của cô giống như ông Bụt trên trời rơi xuống. Cô quá cảm động đến rơm rớm nước mắt:

- Cám ơn bác! Bác làm cho cháu có cảm giác như cháu sống trong một gia đình, có người cha hết lòng yêu thương con vậy.

- Đừng có quên, mẹ cháu là em kết nghĩa của bác, thì cháu cũng như con gái của bác. Bao nhiêu lâu nay là do bác không biết con ở đâu, cho đến khi đi Ngọc cho biết đi nuôi dưỡng cháu, là bác đi đón cháu về ngay.

- Bác ơi! Bộ cháu giống mẹ cháu hồi còn trẻ lắm hả bác?

- Ờ, rất giống, như hay giọt nước vậy.

- Vậy cháu có giống ba cháu không?

- Chút chút...

Ông Bằng vỗ nhẹ lên đầu Phương Giao:

- Hồi đó, mẹ cháu cũng yêu súc vật như cháu vậy, nuôi nhiều chó mèo.

Phương Giao không sao hình dung ra gương mặt mẹ qua tấm ảnh nhỏ cô cất giữ cẩn thận. Mẹ đã ở xa cô từ khi cô mới ba tuổi để có một tuổi thơ đầy nhọc nhằn.

Thật bực mình khi phải đưa Phương Giao về Cà Mau. Hoàn Vũ dặn trước.

- Cô vào nhà dì cô, còn tôi ra chợ thuê phòng trọ. Hôm đó đi, sao không chịu làm giày tờ cho đủ?

Phương Giao không dám nói gì. Hoàn Vũ chịu đưa cô về Cà Mau là quý rồi, lẽ ra anh rủ Thanh Đào cùng đi, nhưng Thanh Đào lại đi công tác xa. Dọc đường, giọng anh cứ xẵng lên, còn Phương Giao cứ ngọt ngào, sợ làm anh nổi giận, cúi đầu xuống xe.

Đôi lúc Hoàn Vũ cũng thấy mình quá đáng, Phương Giao cũng dễ thương đáng yêu, nhưng sao anh cứ muốn hoành hành cô, như con hổ hoành hành con nai vậy.

Xuống xe trước con đường dẫn vào nhà dì, Phương Giao rụt rè.

- Anh Vũ... mở cốp xe giúp em.

Hoàn Vũ xuống xe mở cốp, anh lại được dịp mắng mỏ:

- Cô mua quà linh kinh như vậy, làm sao xách nổi. Thôi, lên xe đi, tôi đưa vào trong. Đường này chạy xe vào được mà.

Phương Giao cúi đầu giấu nụ cười. Anh ta bắt đầu dễ thương rồi đó. Cô lên xe ngồi cạnh Hoàn Vũ, xe chạy chậm mà vẫn lắc lư, Phương Giao hồi hộp sợ bị mắng nữa.

Xa xa, mái nhà dì Ngọc ẩn hiện với mái lá nghèo nàn, lòng Phương Giao trào lên những xúc động vô bờ. Mới có mấy tháng đi xa, mà cô tưởng chừng như lâu lắm rồi vậy.

Đám trẻ túa ra trở mắt nhìn, cho đến khi thấy Phương Giao, chúng mới đồng loạt hét:

- Chị Giao về... Chị Giao về, mẹ ơi...

Ồn ào như bày ong vờ tỏ, đứa ôm choàng Phương Giao, đứa kéo áo, đứa đòi bế... Hoàn Vũ ngậy người ra nhìn, không tưởng tượng đám trẻ vui mừng và yêu thương Phương Giao như vậy.

Dì Ngọc chạy ra mừng và hối thúc cu Tý chặt dừa dứa đãi Hoàn Vũ. Dì âu yếm vuốt tóc Phương Giao.

- Thấy con được như vậy, dì mừng lắm.

Hoàn Vũ cũng hơi biết điều là lấy quà trên xe xuống, bảo lũ nhỏ mang vào nhà.

Dì Ngọc ân cần:

- Cậu Vũ ở lại đây nhen! lát nữa bảo thằng Tý ra ao bắt cá nấu canh chua ăn.

Phương Giao bảo khẽ:

- lát nữa, anh Vũ ra chợ thuê phòng trọ ngủ đi à. Nhà mình như thế này...

Hoàn Vũ chột ùa:

- Dì cho cháu cái võng ngủ cạnh chuồng trâu cũng được.

Dì Ngọc phì cười:

- Không được đâu. Ở đây muỗi nhiều lắm, vả lại cậu ngủ võng sao được.

- Vậy cháu ngủ chung với cu Tý, được không Tý?

Nước da đen nhem, thằng bé cười nhăn răng ra:

- Em ngủ, chòi đạp dữ lắm.

- Vậy là không cho anh ngủ lại nhà phải không?

- Dạ, đâu có. Anh Vũ ngủ ở bộ ván ngựa, anh là thượng khách mà.

Nhìn cả nhà Phương Giao đoàn tụ vui vẻ Hoàn Vũ chột ảm lòng. Anh cũng là đứa con nuôi, tuy ông Bằng yêu thương anh, nhưng không có tình cảm vui vẻ như anh vừa chứng kiến.

Dì Ngọc tất bật lo bữa ăn chiều, đi hái hoa chuối nấu canh chua cá ba sa. Sợ anh ăn không được cá da trơn, dì cẩn thận làm thêm con gà. Hoàn Vũ đưa tiền, bảo thằng Tý đi mua bia. Nghe nói đến rượu, mặt ông Lượm sáng lên. Biết ý, Phương Giao dúi vào tay ông nắm tiền:

- Dựng cát để dành xài, dựng nhé!

Ông Lượm có vẻ ngượng vì những gì mình cư xử trước đây nên cất tiền vào túi và đi lảng ra.

Phuong Giao dẫn Hoàn Vũ ra ao cá, cô chỉ bày cá dưới ao, vui vẻ:

- Nhờ có tiền của bác Bằng, dì em cho nuôi nhiều cá, hy vọng trứng, dì và các em đỡ khổ hơn. Đối với người nghèo, sự giúp đỡ của bác Bằng như một ông Bụt từ trên trời xuống cho điều mơ ước quý báu

Hoàn Vũ nhìn Phuong Giao, nét mặt xinh xắn của cô lúc này sao xinh quá. Anh chợt muốn đặt nụ hôn lên đôi má mịn màng. Phuong Giao nhìn lên, bất gặp Hoàn Vũ đang nhìn mình, ánh mắt là lạ, Phuong Giao trở nên không còn tự nhiên nữa. Cô vờ chạy xuống cầu cá, lấy thức ăn, ném xuống ao, hồn nhiên:

- Bồng bồng bang bang... lên ăn cơm nhà mình đi.

Hoàn Vũ phì cười. Cô bé hãy còn ngây thơ quá.

Buổi cơm chiều, cả nhà ngồi quây quần trên chiếc đệm trải trước sân nhà. Dì Ngọc đòi dọn hai mâm, lấy cốc lữ trẻ ăn uống hỗn tạp, nhưng Hoàn Vũ ngăn lại:

- Không sao đâu dì, con thích ăn chung vui vẻ. Ba con đi công việc suốt ngày, lâu lâu cha con mới ăn chung với nhau, cháu cũng thêm cảnh gia đình vui vẻ như vậy.

Dì Ngọc âu yếm:

- Phuong Giao được anh Bằng lo cho ăn học, dì mừng lắm. Dì với mẹ Phuong Giao là bạn. Thuở nhỏ, mẹ Phuong Giao cũng ở trại cô nhi ra. Tội nghiệp, sống với dì, Phuong Giao thiếu thốn đủ thứ. Bây giờ sướng rồi, phải ăn ở cho đàng hoàng lễ phép, nhen con.

Phuong Giao lễ phép dạ, trong lúc ông Lượm cúi gằm mặt mà ăn. Ăn xong, Phuong Giao đưa Hoàn Vũ đi dạo.

Con trăng non treo trên cao, ánh sáng con đường đất nhàn nhạt gió chiều, Phuong Giao thích thú đang hai tay đón gió.

"Gió ơi, thổi nhiều đi gió

Cho cánh diều bay bay

Cho tôi tuổi thơ ngọt ngào... "

Hoàn Vũ nhìn sững Phuong Giao. Cô bé đẹp như thiên thần, bất giác tim anh rung động mạnh, một cảm giác chưa từng có. Trở về quê, Phuong Giao như cánh cò được bay thỏa thích, không bị gò bó, Hoàn Vũ vui là cô thấy vui. Giá như lúc nào anh cũng vui vẻ như bây giờ, cô sẽ thấy nhẹ nhàng và cuộc đời thật tươi đẹp.

Vừa trông thấy mặt Hoàn Vũ là Thanh Đào kêu ầm ĩ lên:

- Làm gì mà người ta về đến thành phố, anh biến đi đâu mất tiêu như là chuột lủi vậy?

Hoàn Vũ nhún vai:

- Anh đưa Phương Giao về Cà Mau cho cô ấy làm giấy tờ cá nhân.

Thanh Đào trợn mắt như không tin vào lời nói của Hoàn Vũ:

- Cái gì? Anh đưa Phương Giao đi Cà Mau. Có phải bắt đầu cảm mến "ma cây" rồi không?

Vừa nói, Thanh Đào vừa đưa tay lên trán Hoàn Vũ thăm nhiệt độ. Hoàn Vũ hất ra, nạt khễ như để khóa lấp sự thật:

- Cảm cái gì mà cảm. Ông bố bảo phải nghe. Không ngờ nhà cô ta nghèo rớt mùng tơi song về quê cũng thú vị, ăn cá đồng, đi bắt cua....

Thanh Đào lo lo, vờ chọc:

- Vậy còn đợi gì nữa không lám rề xứ rừng U Minh đi.

Hoàn Vũ cũng cười đùa lại:

- Chắc vậy à...

- Cái gì?

Thanh Đào tức giận bặm môi phùng má, vung tay đâm vào ngực Hoàn Vũ:

- Vậy thì đi đi!

Hoàn Vũ không cười nữa mà hỏi:

- Đi Hà Nội có gặp Duy Tân không?

- Có, nhưng yêu nhau mà ở xa quá, hết muốn yêu nữa, nên chia tay rồi.

- Bà nói chuyện chia tay sao tỉnh bơ vậy?

- Thì tại không còn yêu nữa, bây giờ thích người khác.

- Ai vậy? Biết được hôn?

Thanh Đào phì cười:

- Xa tận chân trời và gần ngay trước mắt.

- Nói úp úp mở mở, bố ai biết được.

- Bởi vậy mới nói, đầu của anh là đầu bò.

- Nè, hỗn ghen!

- Thì ngu, người ta nói ngu chớ bộ.

Hoàn Vũ lảng ra:

- Ăn nem Lai vùng Đồng Tháp không? Có mua, để trong xe kia.

- Anh mua cho em thì tội gì em không ăn.

- Không, là Phương Giao mua.

Thanh Đào vùng vằng:

- Vạy em không ăn.

- Sao kỳ vậy?

- Ủ, em không thích nhỏ ma cây.

- Còn anh thì lại thấy cô bé không đáng ghét nữa.

Một câu nói thú nhận làm thót tim Thanh Đào Cô nghiêng răng lại giận dữ:

- Vạy mà nói không cảm cúm người ta, đồ nói dối!

- Bộ thấy không ghét là cảm cúm người ta sao, cô này thiệt...

Thân mật, Hoàn Vũ choàng tay qua vai Thanh Đào nửa đùa nửa thật:

- Anh chưa muốn yêu đâu. Tình yêu là cái chi chi, mà nó bắt người ta nhớ nhung, nhưng nhớ, cho nên tốt nhất là một người có trái tim lạnh hay hơn.

Thanh Đào lườm Hoàn Vũ:

- Nói như vậy cũng nói. Ba anh thúc anh cưới vợ, còn anh cứ trơ trơ. Anh Vũ nè! Nếu có một người nói thích anh, anh sẽ như thế nào?

- Rất cảm động.
- Sau đó?
- Cần xem lại mình có thích người ta không đã.
- Vậy nếu em nói... em thích anh?

Hoàn Vũ cười phá lên, bẹo má Thanh Đào:

- Xin can em đi! Đừng có để thằng Tân xách dao đi tìm anh.

Thanh Đào bực mình:

- Người ta nói thật, cứ đùa hoài anh Vũ.

Duy Tân chạy trò xe tới làm cắt lời Thanh Đào. Thẳng xe cái cụp, Duy Tân cười:

- Mạnh giỏi hả Vũ?
- Ừ, mạnh, chứ chưa giỏi.

Thấy Duy Tân, Thanh Đào quay đi làm lơ Duy Tân lắc nhẹ đầu:

- Hôm nào, tao ghé mày, nhưng không hứa chắc nghen, sợ lu bu rồi mắc kẹt bay vù ra Hà Nội.

- Hay bây giờ đi uống nước đi?
- Ừ!

Bộ ba kéo đi. Duy Tân vờ đùa:

- Tao đi xe này, chắc có người chê, vậy tao chạy trước chọn quán nghen.

Thanh Đào lên ngồi với Hoàn Vũ, cô càu nhàu:

- Chẳng muốn đi chút nào.
- Em và Duy Tân chia tay thiệt hả?

Thanh Đào cau có:

- Thiệt chứ làm sao giả được. Anh đúng là đồ ngốc, sao không động não để hỏi tại sao.

Hoàn Vũ làm thỉnh lái xe đi. Anh nhớ lời cha, ông không thích Thanh Đào, cho nên tốt nhất anh nên không nên tìm hiểu.

Mím cười Hoàn Vũ chọt hát nghêu ngao, lời ca ngây ngô của con Tí Hon hôm nào.

Lộn cầu vòng, nước trong nước chảy .

Có cô mười bảy lấy chồng ba hai...

Thanh Đào quay phắt sang:

- Anh hát gì vậy?

- Hát chơi thôi.

Hát chơi, chẳng chơi chút nào. Nguy hiểm quá! Thanh Đào muốn hét to lên: Đồ ngốc? Sao anh có thể hát như vậy. Tôi là con gái, chẳng lẽ tôi phải hét vào tai anh tôi yêu anh, còn anh thì cứ như thằng khờ ngu ngốc. Mím chặt môi, bụng Thanh Đào tức anh ách.

Phương Giao còn đứng lóng ngóng đợi xe thì chiếc xe Spacy đậu ngay trước mặt cô. Quyền mím cười:

- Chào em!

Phương Giao kêu lên:

- Anh Quyền đi đâu vậy?

- Biết em tan học, nên anh đi đón em. Lên xe đò anh chở về.

- Nhưng em có xe nhà đến đón.

- Không sao đâu. Chú Tư đến chờ em một lát, không thấy em, chú cũng lái xe về chứ gì. Hay bữa nay không cần anh nữa, đúng không?

Như một lời trách móc, Phương Giao ngại quá. Hôm đó mà không có Quyền, cô phải nghỉ học một hôm. Làm người, mang ơn người ta thì phải trả, nên Phương Giao ngoan ngoãn vén tà áo dài trắng, leo lên xe ngồi sau xe Quyền.

- Xong rồi, chạy đi anh Quyền.

Quyền sung sướng ngồi dịch người ra sau cho lưng mình chạm vào vai Phương Giao. Cô bé càng ngày càng xinh ra. Khí hậu và cuộc sống nhân nhả biến đổi cô bé dần dần, như một bông hoa ngậm sương mai bắt đầu hé mở.

- Phương Giao nè! Đi uống với anh ly nước ngen. Không sao đâu, chiều nay bác Bằng đi Bình Dương xem đất, định mở rộng công ty trên đó nữa, có lẽ cũng phải bảy, tám giờ mới về.

Phương Giao dạ khẽ, cô cũng thấy thích thích anh chàng ga-lăng này. Lần đầu tiên có người đưa đón và ngồi xe ngắm phố phường, cũng thích đó chứ. Quyền đưa Phương Giao đến quán cà phê Phố Cổ của chị mình.

- Chị Hai!

Quyền tự nhiên nắm tay Phương Giao đến chào chị mình:

- Đây là chị Hai của anh, nhà thiết kế và tạo mẫu. Còn đây là Phương Giao, bạn em.

Kim Thư vui vẻ ngắm Phương Giao:

- Bạn gái em xinh và mi-nhon quá Quyền ơi, em thật khéo chọn!

Phương Giao đỏ mặt, còn Quyền kêu khẽ:

- Không phai bạn gái em đâu. Tụi em là bạn thôi. Cổ là con gái nuôi của tổng giám đốc công ty em.

- Xinh quá! - Kim Thư khen dồn - Tương này làm người mẫu hết sảy.

Quyền nhăn nhó:

- Chị méo mó nghề nghiệp quá đi. Ông tổng của em xem cổ là báu vật, chị đừng có mơ Đào tạo cổ.

Kim Thư nói nhỏ đủ cho Quyền nghe:

- Ông tổng của em xem cổ như báu vật, còn em nàng niu báu vật, đúng không?

- Chị này, sợ chị luôn.

Quyền giãy nảy khi bị nói trúng tim đen, song thực lòng anh ngầm thích. Anh phải lòng cô bé ngay từ khi mới gặp cô lần đầu tiên, bởi vẻ đẹp ngây thơ, thanh khiết. Còn một nguyên nhân nữa là Quyền có tham vọng ganh đua với Hoàn Vũ. Hoàn Vũ cũng là đứa con nuôi, mọi người đang kháo nhau Phương

Giao có thể là đứa con ruột của ông Bằng. Nếu như anh tán tỉnh Phương Giao thành công, thì lo gì không có một số vốn hồi môn đáng kể.

Đưa Phương Giao ra bàn và gọi nước uống, Quyền ngồi ngả người vào thành ghế:

- Anh thích khung cảnh ở đây, yên tĩnh và lãng mạn. Nếu em thích, sau này anh thường xuyên đưa em đến.

Phương Giao ngần ngại gật đầu. Cô chưa quen với những cuộc giao tiếp như thế này, cô còn phân vân rụt rè, Kim Thư mang ra đĩa trái cây ướp lạnh.

- Đặc biệt ưu ái cho em và cô bạn gái của em nhen Quyền.

Quyền cười tươi đứng lên đỡ đĩa trái cây:

- Cảm ơn chị!

Kim Thư kéo ghế ngồi xuống cạnh Phương Giao, cô ngắm Phương Giao từ đầu đến chân, rồi từ chân lên đầu, làm Phương Giao ngượng cứng cả người.

- Tướng của em... đi làm người mẫu đi Giao.

Phương Giao cười ngượng ngập:

- Em mà làm người mẫu gì hả chị?

Kim Thư trợn mắt:

- Sao không? Là một phụ nữ, em phải hiểu giá trị của mình chứ. Em giống như một viên ngọc chưa được mài giũa nên chưa phát ra ánh sáng vậy. Em vào trong này với chị.

Tự nhiên như đã thân thuộc, Kim Thư kéo Phương Giao vào bên trong. Cô chọn một bộ đồ đưa cho Phương Giao:

- Em vào phòng thay bộ đồ này xem, nếu vừa, chị tặng em luôn.

- Em mặc thử thôi, chứ chị cho em, em không dám nhận đâu.

- Ai cấm em? Sợ thằng Quyền hả? Chị gỡ đầu nó chứ cấm.

Phương Giao muốn nói Kim Thư đã hiểu lầm cô, song Kim Thư đã đẩy cô vào bên trong phòng thay quần áo và kéo màn lại.

Phương Giao tò mò ướm áo lên người và mặc thử. Cô mở to mắt nhìn mình trong gương, cô gái nào đó, xinh quá!

- Xong chưa em? Ra cho chị xem.

Không ngờ chiếc áo vừa vặn đến thế! Kim Thu thích thú nhìn Phương Giao, cô xuýt xoa khen đôi chân thon dài trắng mịn của Phương Giao.

- Ai nói em con gái nhà quê, ăn đứt con gái Sài Gòn luôn. Em thấy không? Quần áo đôi khi giúp mình đẹp thêm lên.

Còn Quyền, anh ngần ngợ nhìn Phương Giao. Cô bé đẹp quá! Nét đẹp trong trắng ngây thơ như thiên thần, khiến anh thấy trái tim mình rung động.

Tiếng xe đỗ trước cổng nhà. Đang nói chuyện với Thanh Đào, Hoàn Vũ nhìn ra. Phương Giao về bằng xe của Quyền làm anh bất ngờ chung hứng. Cô ta quen với tên Quyền bao giờ thế? Ghê gớm chưa!

Quyền lưu luyến:

- Em có cần anh nói với bác Bằng không? Tại anh mà em về muộn.

Phương Giao nhìn vào trong sân nhà, không có xe ông Bằng, và ông cũng đâu có cảm cô giao tiếp, nên Phương Giao lắc đầu:

- Bác em chưa về đâu. Thôi, anh Quyền cứ về đi.

- Vậy ngày mai gặp, Giao nhé!

Quyền nheo mắt âu yếm:

- Em vào nhà đi.

Phương Giao vẫy tay chào Quyền. Cô đợi cho Quyền đi mới quay lưng đi lại cửa. Chưa kịp đẩy cửa cổng, cửa đã mở ra cho cô bước vào.

Hoàn Vũ xẵng giọng:

- Bây giờ là mấy giờ rồi? Lần sau đi học về còn đi chơi như vậy, đừng có hòng vào nhà. Mới đó mà... ghê gớm hà.

Phương Giao cúi đầu, có Thanh Đào nên cô không muốn giải thích gì cả. Những khi cô đi học về muộn, chưa bao giờ ông Bằng gặng hỏi cô, cũng chưa bao giờ Phương Giao đi chơi với ai, nhưng hôm nay là ngoại lệ xem như trả ơn

Quyền đưa cô đến trường giùm. Cô mến Quyền, vì anh vui vẻ. Bên anh, cô thấy nhẹ nhàng thoải mái của một tình bạn, như thế thôi.

Không nghe Phương Giao trả lời mình mà bỏ đi, Hoàn Vũ tức giận gọi giạt:

- Nè! Tôi nói cô chứ đâu phải nói con chó Mi-na, đi đâu thế?

Phương Giao nhỏ giọng:

- Em gặp anh Quyền và đi uống nước.

- Anh Quyền? Cô có biết chiều nay, ba tôi bảo tôi đi đón cô, ai ngờ cô lớn gan, dám đi chơi với thằng đó. Nhìn bộ dạng cô tưởng hiền, ai ngờ ghê gớm.

Hai lần anh mắng cô ghê gớm, Phương Giao uất ức. Hoàn Vũ giờ thói gia trưởng gì thế? Ông Bằng đâu có cấm cô có bạn, thế mà anh hoạnh hợ cô. Cô nhìn Hoàn Vũ bằng cái nhìn ghét bỏ. Không vừa, Hoàn Vũ trừng mắt lại.

- Nhìn tôi cái gì?

Mắt Phương Giao sụp xuống ngay trước vẻ dữ tợn của anh, sụp xuống không phải tòng phục mà ghét cay ghét đắng. Mới hôm nào anh đưa cô về Cà Mau đáng yêu cởi mở, thế mà về Sài Gòn, những tình cảm tốt đẹp bị anh dập tan biến ngay.

Thái độ của Phương Giao làm cho Hoàn Vũ thấy mình vô lý. Tại sao anh lại nổi giận? Vờ giận dữ, Hoàn Vũ quay sang chụp tay Thanh Đào lôi đi.

- Đi!

Thanh Đào đi theo đà lôi tay của Hoàn Vũ cô mơ hồ thấy đúng là cảm nhận có điều gì đó không bình thường ở Hoàn Vũ.

Thanh Đào nửa đùa nửa thật:

- Có lẽ anh cần xét lại đó Hoàn Vũ.

Hoàn Vũ cau mày:

- Xét lại cái gì?

- Đôi khi mình thích người ta mà cố che đậy làm những điều ngược lại, tự tạo mâu thuẫn.

Hoàn Vũ bực dọc:

- Nói điên gì vậy? Đừng có suy bụng ta ra bụng người nghen. Con nhãi đó mới nứt mắt đã hện hò. Nó ở trong nhà anh, anh phải mắng nó chứ.

- Ông trời ngộ lắm, ghét của nào, trời trao của ấy.
- Không nói chuyện này.
- Anh chê con nhỏ đó, hay là nhìn em xem.
- Nhìn bà làm gì? Ngày nào mà không gặp nhau. Nhắm mắt lại, tôi cũng hình dung ra gương mặt bà.

Thanh Đào hỏi hột, Hoàn Vũ nói như vậy là sao? cô ngồi xích lại gần ngã đầu lên vai Hoàn Vũ. Cô chưa bày tỏ cảm xúc, Hoàn Vũ đã gắt:

- Này! Muốn xảy ra tai nạn giao thông hay sao? Anh và em quá quen thuộc và hiểu nhau, vắng nhau là đi tìm. Có điều anh quan niệm, tình yêu là một cảm xúc đến thật bất ngờ, giống như "coup de foudre" vậy.

Tim Thanh Đào vụt lạnh ngắt, cô ngồi quay lại giận dữ. Đồ ngốc! Người đầu đàn thế không biết. Cô mắng anh:

- Sao chuyện gì anh cũng thông minh, còn chuyện tình cảm thì ngu, chịu không nổi.

- Nè! Bỗng dưng mắng người ta ngu.

- Không phải sao? Không những em mắng anh ngu, còn mắng anh là... đồ cả quỳnh.

- Không nói chuyện với em nữa, hỗn hào quá.

Thanh Đào tức giận ngồi ra xa, mặt hướng thẳng. Anh chàng này phải chẻ đầu anh ta ra hay hét vào mặt anh ta: Đồ ngốc! Em yêu anh. Nhưng mà lỡ như anh không yêu cô và sau đó hai người không còn vui vẻ nữa... Thanh Đào sợ điều đó, cô đành ngậm miệng làm thinh mà lòng cứ tức anh ách.

Hoàn Vũ vòng qua trái, tấp vào phố chứng khoán, lúc nào cũng đông đảo người, những con người siết chứng khoán, thị trường chứng khoán đang lên cao ngất. Thanh Đào thở dài...

Xe của Hoàn Vũ đi rồi, anh đi cùng Thanh Đào, Phương Giao mới chạy nhanh lên phòng mình, nước mắt cô vòng quanh khi nhớ hai chữ "ghê gớm" Hoàn Vũ mắng mình. Chưa có ai mắng cô như thế cả.

Phương Giao cứ khóc trong tủi thân, ở Cà Mau không yên với dượng Lượm, lên Sài Gòn cũng thế, có vui vẻ nhẹ nhàng gì đâu. Sao cái số của cô cứ khổ như thế? Lần đầu tiên Phương Giao nghĩ đến việc sống tự lập và rời khỏi nhà này. Cô nhớ lời nói của Kim Thư, muốn Đào tạo cô làm người mẫu chuyên nghiệp.

Gạt nước mắt, Phương Giao đi lại trước gương ngắm mình. Liệu cô có thể thành người mẫu được không? Ngày hôm sau, Phương Giao đến quán tim Kim Thư. Cô còn ngập ngừng ở cửa, Kim Thư đi ra vồn vã:

- Vào đây em! Đến tìm chị và muốn học làm người mẫu phải không?

Đặt tay Phương Giao vào, Kim Thư bảo phục vụ mang nước uống. Cô vui vẻ:

- Sao?

- Chị ơi... làm người mẫu có khó và tốn kém không?

- Dĩ nhiên là có. Nhưng nếu em là học trò của chị, chị lo cho em hết.

- Em muốn... kiếm tiền và sống tự lập. Tuy em biết là không dễ, nhưng nếu mình mang ơn một người, phải biết trả ơn người ta, phải không chị?

- Phải, như vậy có nghĩa là em không muốn thọ ơn ông Bằng nữa?

- Dạ.

- Chị có cảm tình đặc biệt với em, cũng không hiểu tại sao nữa. Có lẽ vì khi em mặc bộ quần áo do chị thiết kế quá đẹp nên chị nghĩ em có thể là một người mẫu nổi tiếng.

- Em không mừng nổi tiếng, dù đó là điều quan trọng. Em chỉ muốn có một số vốn để ăn học nuôi thân và giúp dì em.

- Tạm thời, nếu chịu theo nghề, mỗi ngày em đến đây khoản ba tiếng đồng hồ tập đi đứng. Tháng sáu có show diễn Duyên dáng Việt Nam, chị cho em tham gia.

Phương Giao mừng rỡ:

- Cảm ơn chị?

- Nhưng em đã suy nghĩ kỹ chưa?

- Em đã suy nghĩ rồi chị ạ.

- Môi trường sống mới mà em muốn hòa nhập vào cũng phức tạp lắm, nhưng dù sao đồng tiền mình kiếm được vẫn hơn đồng tiền của người ta bảo bọc mình. Em có chí tự lập chị thích em lắm. Nhưng em hỏi ý của Quyên chưa?

- Dạ, sao em phải hỏi ý của anh Quyền ạ?
- Em không phải là bạn gái của Quyền sao?

Phương Giao bật cười:

- Không phải đâu chị ơi. Bây giờ em không giấu chị, em và anh Quyền như anh em với nhau thôi.

- Thôi, chị dắt em đến câu lạc bộ nhen.

- Dạ.

Mình sẽ là người mẫu ư? Chưa bao giờ Phương Giao nghĩ sẽ có một ngày này. Tuổi thơ của cô là vùng sông nước, cô bơi như con rái cá, ngày chủ nhật phụ các em bắt cua bắt ốc, ngày thường, buổi sáng trước khi đi học, phụ dì mang hàng ra chợ bán, trưa về quăng cái cặp là lao vào bếp. Thời giờ học của cô là về khuya, một mình cặm cụi dưới ánh đèn, cô luôn mơ ước, khi lớn lên, mình là một nhà doanh nghiệp tài ba, vậy mà cuộc đời đưa đẩy cô đến một hoàn cảnh, một môi trường sống khác.